

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi Henryka F. i Wiesławy F.
o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego
z dnia 4 listopada 2009 r.,
w sprawie z wniosku Anny K.
przy uczestnictwie Marii K. i in. -
o zniesienie współwłasności nieruchomości ,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 maja 2011 r.,
zażalenia Henryka i Wiesławy F. na postanowienie Sądu Okręgowego
w Łodzi z dnia 5 listopada 2010 r.,

- 1. oddała zażalenie,**
- 2. zasądza od uczestników Henryka i Wiesławy F. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 5 listopada 2010 r. odrzucił skargę uczestników Henryka i Wiesławy F. o wznowienie postępowania o zniesienie współwłasności nieruchomości zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 4 listopada 2009 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego powołane przez skarżących, jako podstawy wznowienia, okoliczności w postaci opinii biegłego w sprawie /.../, a także dowodów wpłat odkrytych po kilkunastu latach, nie wypełniają podstawy określonej w art. 403 § 2 k.p.c., albowiem uczestnicy mieli obiektywną możliwość zapoznania się z nimi w toku prawomocnie zakończonego postępowania i wnioskowania o ich przeprowadzenie w tym postępowaniu.

Skarżący w zażaleniu wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia, zarzucając bezpodstawne przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie i naruszenie art. 403 § 2 k.p.c.

W odpowiedzi na zażalenie pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o jego oddalenie oraz przyznanie mu kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. „Wykrycie” natomiast, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanych stronie i dla niej niedostępnych (por. postanowienie SN z dnia 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 36, postanowienie SN z dnia 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00, niepublikowane, postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., IV CZ 143/05, niepublikowane). Nie dotyczy to również takich okoliczności, które

strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywnie istniejącą możliwość.

Powołana przez skarżących okoliczność w postaci ujawnienia po zakończeniu postępowania nowych dowodów, a to opinii biegłego wydanej w sprawie 1125/08 nie może zostać uznana w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. za „nowy środek dowodowy”, gdyż strona w toku postępowania o zniesienie współwłasności miała, na każdym etapie, prawo złożenia wniosku o przeprowadzenie opinii z dowodu biegłego oraz prawo kwestionowania opinii sporządzonej przez biegłego powołanego w sprawie. Podniesiona okoliczność nie odpowiada tym samym żadnej z określonych w kodeksie postępowania cywilnego podstaw wznowienia postępowania. Sąd Okręgowy trafnie też przyjął, że okoliczności podniesionej przez skarżącą nie można zakwalifikować jako takiej, która w prawomocnie zakończonym postępowaniu była dla strony „nieujawnialna”, a więc stanowiła taką okoliczność, o której strona przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, nie dysponując tym samym środkami służącymi jej ujawnieniu.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby powołania strona tego nie uczyniła (por. postanowienie SN z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, postanowienie SN z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNCP 1969, Nr 2, poz. 36, postanowienie SN z dnia 12 lutego 2004 r., V CZ 158/03, niepubl.).

Na uwzględnienie nie zasługuje także argumentacja wnioskodawców, jakoby zasadność uwzględnienia skargi wynikała z faktu, że sądy orzekające dopuściły się wielu uchybień, albowiem skarga o wznowienie postępowania nie służy

korygowaniu błędów popełnionych przez sąd w prawomocnie zakończonym postępowaniu.

W tym stanie Sąd Okręgowy trafnie ocenił, że skarga nie została oparta na podstawie wznowienia postępowania określonej w art. 403 § 2 k.p.c., co przesądzało o bezzasadności zażalenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Sąd Najwyższy zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania zasądził od uczestników na rzecz wnioskodawczynie kwotę 3600 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym, stosownie do treści § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 7 pkt 6 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).